

αὕτη, βεβαίως θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καθέζη τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν.

Ἄλλ' ἡ ψυχικὴ γαλήνη τοῦ Βελτίσσεφ πολὺ ὀλίγον διήρκεσεν.

Οὐ μακρὰν τῆς ἐπαύλεως αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἑτέρα ἔπαυσις, ἐν ᾗ κατώκει ὁ νομαρχιακὸς πρόεδρος τῶν εὐγενῶν, ἀνὴρ, καὶ τοι οὐδένα φέρων οἰκογενειακὸν τίτλον, κατήγετο ὁμως ἐξ ἀρχαίας, γνωστῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας, φέρων εἰς ἐπίμετρον καὶ τὴν κλησιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θαλαμηπόλου καὶ διαμεινας καθ' ὅλον τὸν βίον του ὅτε μὲν εἰς τὴν Αὐλὴν, ὅτε δὲ ἐν Εὐρώπῃ. Ὁ κ. Βιάζμηνοφ, ἦτο καθ' ὅλην τὴν σημασίαν αὐθεντίας (Bàrin) ἐξ ἐκείνων οὓς ἀπεικόνισεν ὁ Ζουργένιεφ, τζέντλμαν, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, κομφὸς τοὺς τρόπους καὶ εἰς ἄκρον ἐγωιστῆς. Ἡ μεταρρύθμισις τῶν χωρικῶν καὶ ἡ συνεπεία ταύτης — πλείοτερον δὲ ἡ συνεπεία τοῦ βίου, ὃν διήγε — κατὰ τι διαταραχθεῖσα κατάστασις του, ἔφερον αὐτὸν ἀκουσίως εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ χωρίου, ὑπὸ τὴν εὐλογον πρόφασιν «νὰ ἀσχοληθῇ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν γεωργίαν». Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ἐργασίαι του χάρις εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ ἐπιδεξιότητα τοῦ γραμματέως του, ἀπέβησαν ἥμιστι ἱκανοποιητικαί, ἡ δὲ ὡς ἐκ τῆς μοναξίας ἀνία κατέβαλλεν αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον, ὡς ἐκ τούτου ἤρξατο οὗτος νὰ ἐπισκέπτεται ἀρκούντως συχνά, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ γείτονος, τὸν Πλάτωνα Βελτίσσεφ, ὃν εὕρισκεν «ἄνθρωπον καθὼς πρέπει, καὶ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεῖς, σχεδὸν τοῦ κύκλου μας». Κατ' οὐσίαν ὁμως, οὐχὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Βελτίσσεφ εἴλκυεν αὐτὸν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἡ ὠραιότης καὶ ἡ χάρις τῆς Λιουδμήλας, ἣν ὁ προβεβηκὼς καὶ ἀχθόμενος τοῦτος ἀγαμὸς ἠγάπησεν ὀλίγον.

Ὁ αὐτοκρατορικός θαλαμηπόλος ἐκ νεότητός του ἔτι ἐφημίζετο ὡς κατακτητῆς τῶν γυναικείων καρδιῶν, καὶ τὴν φήμην ταύτην λίαν ζωηρῶς ἠσθάνθη ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον δὲν ἦτο ξένη πρὸς αὐτὸν ἡ παρελθούσα διαγωγή τοῦ κομφὸς θαλαμηπόλου.

Ἡ Λιουδμήλα, ἥτις μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς, ὀλίγον ἤρχισε νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὰς ἐπιθυμίας καὶ ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου της, ἐφέρετο λίαν εὐνους πρὸς τὰς ἀναζητήσεις τοῦ νέου αὐτῆς λατρευτοῦ. Δι' αὐτὴν, τοῦτο ἦτο, τὰ πρωτόλεια, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρῶτον δοκίμιον τῶν δυνάμεων καὶ γνώσεών της εἰς τὸ ἔργον τῆς ἰδιαιτέρας ἐκείνης καὶ ἐξαιρετικῆς φιλαρεσκείας, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ καταφεύγωσιν αἱ κοκοῦται, ἀλλ' ἥτις εἶνε γνωστὴ εἰς τὰς ἐμπείρους καὶ διακεκριμένους ἐκείνας ἐρωτοτρόπους γυναικας, αἵτινες γνωρίζουσι, τῇ βοηθείᾳ ταύτης, ὅπως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θέσεως τοῦ συζύγου καὶ τῆς αὐστηρᾶς μυστικότητος, ἐλκύωσι πρὸς τοὺς πόδας αὐτῶν τοὺς σοβαροὺς καὶ ἰσχυροὺς λατρευτάς, καὶ ἐκπληρῶσι δι' αὐτῆς τοὺς ἰδιαιτέρους σκοποὺς τῆς φιλοδοξίας των. Ἡ δὲ Λιουδ-

μήλα πλείοτερον παντὸς ἤδη ἐπεπόθει νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς ὑψηλῆς περιωπῆς, καὶ ἐν γένει τοὺς κομφὸς λατρευτάς τῆς ὑψηλῆς σφαίρας, εἰς ἣν ἐσκοπεῖ νὰ εἰσέλθῃ, οὐχὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα γρατίδου τινός, γενικῆς ἀπολαύοντος ἐκτιμῆσεως, ἀλλ' αὐτῇ αὕτη, καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ὡς ἐξουσία, κεκτημένη, δυνάμει τῆς ὠραιότητός της, ὄνομα καὶ περιουσίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔσυρεν αὐτὴν μόνῃ ἡ ἐγωιστικὴ καὶ ψυχρὰ φιλοδοξία, καὶ ἰδοὺ ὁ κομφὸς αὐτοκρατορικός θαλαμηπόλος παρέσχεν αὐτῇ τὴν πρώτην ἀρχὴν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

A N A Ξ I A !

ὑπὸ Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

SABIE ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Τὸ ἄσμα τοῦ Νικόλα.

Ὅτε ἡ Στεφάννα ἐφάνη εἰς τὴν ὑαλίνην θύραν τοῦ προδόμου, ὁ Νικόλας ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῆς αὐλῆς, ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητά της.

— Ἀ! εἰσθε σεῖς, κύριε Νικόλα; .. ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, προσποιηθεῖσα ὅτι ἐξεπλάγη. .. Πῶς ἔτυχε νὰ ἦσθε ἐδῶ τέτοια ὥρα;

— Ἐπερίμενα κάποιον.

— Καὶ ποῖον;

— Τὴν εὐμορφότερη κόρη τοῦ τόπου.

— Καὶ μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεῖς τὸ ὄνομά της;

— Καὶ διατί ὄχι;

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Στεφάννα.

— Μπᾶ! εἶναι καὶ ἄλλη Στεφάννα εἰς τὸ χωρίο;

— Ὁχι.

— Τότες ἐπεριμένετε ἐμέ;

— Τὴν ἴδια.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη τόλμη, κύριε Νικόλα. Μοῦ ἔρχεται νὰ θυμώσω μαζί σας.

— Μά, δὲν μοῦ εἶπετε πῶς ἔπειτα ἀπὸ τὸ δειπνο ..

— Ἀλήθεια .. τὸ ἐλησμόνησα .. Ἀφοῦ λοιπὸν ἦσθε ἐδῶ .. μάθετέ με τὸ τραγοῦδι ..

— Δεσποινίδα Στεφάννα ... εἶπεν ὁ Νικόλας, λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἣν ἡ νεανίς δὲν ἀπέσυρεν. .. Ἄς καθήσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ θρανίον, σιμὰ εἰς τὴν πορτοπούλα ..

καθισμένος κανεῖς μαθαίνει καλλίτερα. Ἡ νεανίς ἐκάθησε παρ' αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὑποδειχθέντος θρανίου.

— Τὸ τραγοῦδι εἶναι πολὺ εὐμορφο .. καὶ ὁ σκοπὸς του ἀκόμη εὐμορφώτερος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Νικόλας ἤρξατο ᾄδων χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

Ὅταν μᾶς ἔρθῃ ἡ ἀνοιξι
Κι' ἀνθίσουν τὰ λουλούδια
Κ' οἱ κάμποι πρασινίσουν
Καὶ χύνουν μυρουδιάς ..
Τὰ παλληκάρια τὰ εὐμορφα,
Τὰ εὐμορφα κοπελίδια,
Αἰσθάνονται ἀπὸ ἔρωτα
Γεμάταις ταῖς καρδίαις ..

Εἶναι γλυκὸς ὁ ἔρωτας
Περισσότερο ἀπὸ μέλι,
Κι' ἄς λήθῃ ὅτι θέλει
Τοῦ γέρου τὸ μυαλό ..
Τραλαλαλελαλό ..

— Ὡ, τί ὠραῖο τραγοῦδι! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάννα, ἐν εἰλικρινεῖ θαυμασμῷ.

— Καὶ ὅσο πάει εἶναι εὐμορφώτερο.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν .. νὰ τὰκούσωμε.

Ὁ Νικόλας ἐξηκολούθησεν :

Ἔλα μαζί μου, ἀγάπη μου,
Νὰ πούμε δυὸ λογάκια ..
Ξεύρω ἓνα μέρος εὐμορφο
Μέσα εἰς τὰ χορταράκια,
Ἄληθινὸ παράδεισο
Σὲ μυρισμένη γῆ, ..
Ποῦ τραγοῦδουνε ὁλόχαρα
Πουλάρια, 'ς τὴν πηγὴ ..
Τραλαλαλελαλό ..

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς Στεφάννας δὲν εἶχε πλέον ὄρια.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, πρέπει νὰ ἔχῃ κανεῖς πολὺ μυαλό διὰ νὰ εὐρίσκῃ τόσον ὠραία πράγματα .. Σὰν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι οὔτε εἰς τὰ τυπωμένα βιβλία δὲν ὑπάρχουνε.

Καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Νικόλα, ἡ νεανίς ἐπανάλαβε τὴν ἄσμα πολλάκις, ἄχρις οὐ ἐπέισθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ᾄδῃ αὐτὸ ἀπταιστως.

Εἶτα ὁ Νικόλας ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ ἐν Θίλ-Σατέλ συμβαίνοντα, ὅθεν εἶπεν :

— Δεσποινίδα Στεφάννα, μοῦ εἶπετε ὅτι ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα δὲν γελάει πλέον καὶ ὅτι εἶναι λυπημένη ..

— Σὰς τὸ εἶπα, καὶ σὰς τὸ ξαναλέγω ..

— Ἀλλὰ τί ἔχει; .. τί τῆς λείπει; .. εἶναι νέα, ὠραία σὰν τὴν Παναγία, πλούσια ποῦ δὲν εἰξεύρει τί νὰ κάμῃ τὰ χρήματά της .. καὶ εἶναι λυπημένη; ..

— Εἶναι ἐρωτευμένη .. ἀγαπᾷ τὸν κ. Λουκιανὸν Βιλλεδιού.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι νέον.

— Ναι! ἀλλὰ ἔως τώρα εἶχε μία μικρὴ ἐλπίδα, καὶ τώρα ἀπελπίσθηκε.

— Τί! ἔγιναν οἱ γάμοι του μετὰ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴν;

— Ὁχι, ἀκόμα. Ἀλλὰ εἶναι σχεδὸν τελειωμένοι. Ἐγιναν αἱ εἰδοποιήσεις. Ἡ δεσποινίδα ταῖς εἶδε, καὶ ἀπὸ τότες ὅλο κλαίει .. Φαντασθῆτε ποῦ μοῦ ἔλεγε τώρα δὲ ὅτι θὰ ἔδινε ὅλη της τὴν περιουσία νὰ μὴν γίνουν αὐτοὶ οἱ γάμοι, ὅτι ἤθελε νὰ εὕρῃ κανένα νὰ σκοτώσῃ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνὴν .. Μὰ τὸν Θεό! εἶναι τρελλή, διὰ νὰ λέγῃ αὐτὰ τὰ πράγ-